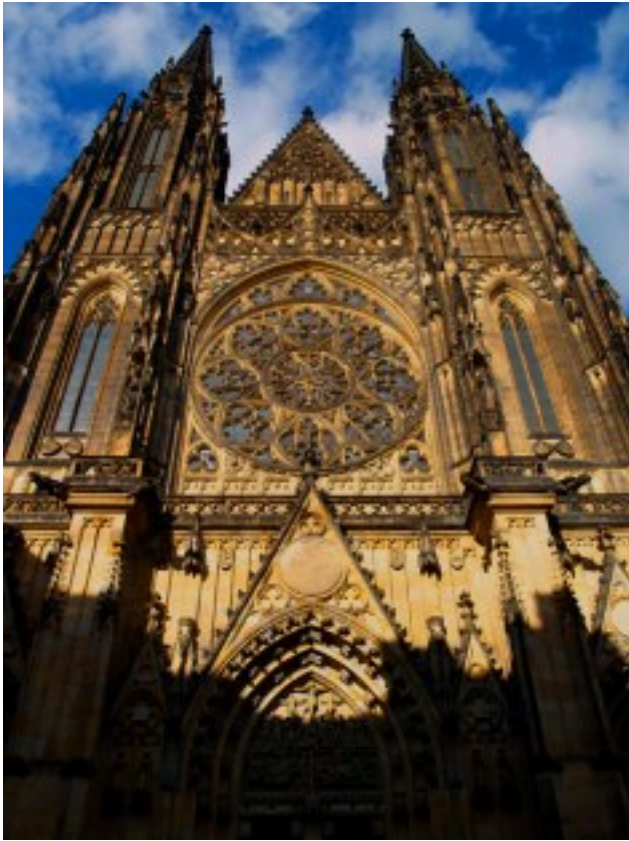

Sv. omša - 4 - Chrám - miesto kde sa nebo spája so zemou

Napísal Balek Robert
Sobota, 01 Máj 2010 10:29

Chrám, do ktorého vstupujeme, je zvláštne miesto v porovnaní s priestorom, ktorý ho obklopuje. Keď na tom mieste chrám ešte neexistoval, to miesto sa nijak neodlišovalo od okolia. Nieкто sa však v určitom čase rozhodol, že presne na tom mieste postaví špeciálnu budovu – chrám, ako miesto, kde sa nebo spojí so zemou, kde bude mať človek možnosť "nahliadnuť do neba".

Preto sa v minulosti stavali tak obrovské, vysoké katedrály, na ktorých klenbách umelci maľovali buď modré nebo s hviezdami alebo neskôr úchvatné obrazy s proporciami očného klamu akoby stále do nekonečnej výšky pokračujúce nebo s nebeskými bytosťami na oblakoch, ktoré sa pozerali z výšky na ľudí stojacich pod klenbou. Takto poskytoval už iba pohľad hore na klenbu katedrály dojem, že človek pozerá priamo do neba.

Maľby takto umocňovali skutočnosť chrámu ako špeciálneho miesta, kde sa nekonečný Boh stretáva s konečným človekom, ako jedinečného miesta, kde sa nebo spája so zemou, kde sa zvláštnym spôsobom prelievajú milosti z duchovného do nášho hmotného sveta – do srdca a duší prítomných veriacich – akési neviditeľné transporty duchovnej posily, očisty a uzdravujúcej sily pre duše prítomných v chráme.

Toto všetko nás vedie k tomu, že chrám nie je len nejakým domčekom, ktorý si ktosi kdesi z dlhej chvíle postavil – tak ako si to často pletú mnohí novodobí často svetskí architekti, ktorí tejto dávnej premyslenej filozofii chrámu už veľmi nerozumejú a stavajú novodobé chrámy, ktoré človeka neposúvajú vyššie, neumocňujú svojou štruktúrou jeho túžbu po nekonečnom Bohu. S prepáčením – mnohé novodobé chrámy často doslova znemožňujú jednoduchému človeku sústredene sa modliť (samozrejme nie úplne všetky novodobé chrámy sú toho dôkazom). Zato staré katedrály už iba svojou architektúrou premknú vchádzajúceho človeka posvätnom, bázňou pred nekonečnom, túžbou ísť vyššie ako sa len motať neustále kdesi vo svojich dennodenných problémoch a starostiach – jedným slovom – privádzajú dušu bližšie k Bohu a umožňujú jej stretnúť sa s ním.

Niektoby by mohol namietat: „Ja k svojmu skutočnému stretnutiu sa s Bohom nepotrebujem žiadny chrám. Ja sa tam proste zle cítim. Veľmi rád sa ale modlím napríklad v prírode. Sú miesta, ktoré ma úplne fascinujú. A tam ide modlitba z môjho srdca akosi automaticky, plynie s obrovskou silou k Bohu z môjho srdca - tam skutočne naplno prežijem stretnutie s Bohom.“ Áno, príroda, ktorú stvoril Boh, a ktorá nás obklopuje, je tá najgeniálnejšia katedrála so všetkým, čo má taká katedrála obsahovať:

Obrovské nebo – klenba Božej katedrály skutočne siahajúca až do nekonečna (aspoň zatiaľ my ľudia hovoríme o nekonečnom vesmíre), ktorá cez deň od ranného východu slnka až po jeho západ poskytuje nádherné neopakovateľné obrazy, ktorými k nám Boh prehovára a cez noc poskytuje zas úchvatnú sceneriu mesiaca a blízkyh či vzdialených hviezd, planét a galaxií, ktoré nás obklopujú s padajúcimi meteoritmi, či letiacimi kométami. Keď som raz po búrke večer pri západe slnka s priateľom vyšiel na neďaleké obrovské pole, naskytl sa nám úchvatný obraz horiaceho neba v diaľke a ožiarených, do červena a oranžova sfarbených búrkových mrakov po celom nebi. Bolo to tak vyrážajúce dych, že priateľ na mňa pozrel s víťazným pohľadom a slovami: „Tak toto je náš Boh – úchvatný majster, ktorého dielam sa nik nevyrovná.“. A dodal: „Prosím, odfoť mi to na pamiatku, je to tak krááásne.“ Ja som mal v tej dobe fotoaparát iba na filmy a tak som každý záber dôkladne prepočítaval na peniaze a zvažoval, či to naozaj stojí za to, alebo nie. Viete, čo som mu vtedy povedal? „Aaale, takých západov ešte bude neúrekom – potom, neskôr. Teraz nie...“ Ešte niekoľko krát sa priateľ pokúšal ma presvedčiť, no bezvýsledne. Kedykoľvek som však potom prichádzal na toto pole s tým, že už teda idem ten západ odfoť, nikdy viac sa mi už nenaskytl taký úchvatný obraz, ako vtedy. Ak sa aj čosi chcelo tomu priblížiť, už nikdy nijaký západ slnka nebol taký, ako ten pamätný v onen deň. Vtedy som si s pribúdajúcimi dňami hlbšie a hlbšie uvedomoval, ako monumentálne originálny je náš Boh – všetko tvorí jedinečne, neopakovateľne a originálne. Chvíľa, ktorú si teraz zažil, sa už nikdy presne taká nezopakuje. Príde iná, viac či menej podobná, ale presne taká už nikdy viac. Preto sa oplatí každú chvíľu ponúknutú nám od Stvoriteľa v jeho nádhernej katedrále prežiť naplno.

Sv. omša - 4 - Chrám - miesto kde sa nebo spája so zemou

Napísal Balek Robert
Sobota, 01 Máj 2010 10:29

Všetky maľby v tejto Božej katedrále okolo nás sú 3D – hľa, aký to hit v dnešný kinách – Boh ho už dávno maľuje okolo nás a my sa k nemu svojimi „gýčmi“ len s veľkou ťažkosťou približujeme.

Každý strom ako mocné piliere Božej klenby, každá rastlina, kvet, každá hora mohutne čnejúca do nebies, každý vodopád, každá lúka s tisícami rôznorodými kvetmi, každé jazero ako zrkadlo neba, každé zviera, či obrovský oceán sú znakmi Božieho majstrovstva, ktoré Boh vyoplal do najmenšieho detailu a nepoužil žiadne kopírovanie (Ctrl-C Ctrl-V) ale každú jednu maličkosť stvoril jedinečnú, originálnu a neopakovateľnú počnúc snehovou vločkou, pokračujúc neopakovateľnými kvetmi, či zvieratami a nakoniec tak jedinečným človekom. Všetko to spolu tvorí živú k nám silno prehovárajúcu Božiu katedrálu, ktorú stvoril Boh a cez ňu sa nám dennodenne prihovára. Keď som sa v Terchovej z vysokých hôr Malej Fatry pozeral dolu do dolín, povedal som si: „Ako sa mnohí celý život plahočíme kdesi dolu vo svojej práci, vo svojich problémoch a starostiach a mnohí sa za celý život nedostanú vyššie, nikdy nepozdvihnú hlavu k čomusi vyššiemu, čo bolo takisto stvorené pre nás, nikdy nevyjdú na vrcholy hôr, aby si uvedomili, že ich maličký svet, do ktorého sa uzavreli nie je všetko, že existuje niečo ešte úchvatnejšie, čo ďaleko presahuje každé naše lopotenie sa, každú našu maličkosť a trápenie, to, že naša duša je stvorená pre niečo vyššie ako len udusenie sa v dolinách – pre slobodný vzlet do výšok ducha.

Áno, priznávam, každej, hlavne citlivej duši veľmi pomôže pravidelný pobyt v prírode ako Božej katedrále, kde Boh do otvorenej duše vlieva obrovské prúdy milostí – koľko sa len dá. Aj mne sa na vrchoch modlilo veľmi ľahko, akosi to šlo pri pohľade na takú monumentálnu krásu automaticky z duše a prýštilo prúdom vďaky a chvály zo srdca. Áno, boli chvíle, ktoré som strávil v krásnej modlitbe a prítomnosti Boha práve v prírode. Áno, všade sa človek môže modliť, kdekoľvek sa môže stretnúť so všadeprítomným Bohom, no nemôžem mlčať o tom, že okrem tohto všadeprítomna existujú osobitné miesta, na ktorých do mojej duše prúdili milosti osobitným obrovským prúdom neporovnateľným s tým v prírode – miesta, ktoré sú nabité tisícami modlitbami vysielanými Bohu tisícami veriacimi dennodenne už stovky rokov, nasýtené prítomnosťou milostí pokoja, odpustenia a milosrdenstva, milostí lásky a dobroty, ktoré boli na tisíce duší zosielané práve na týchto požehnaných miestach - v chrámoch po celom svete. A v neposlednom rade sú práve chrámy miestami, kde dennodenne už tisíce rokov Boh rukami kňaza premieňa chlieb a víno na svoje telo a krv a v týchto našich daroch sa stáva reálne, skutočne prítomný medzi nami.

Akokoľvek je príroda nádherným chrámom, nedá sa porovnať s intenzitou a hustotou milostí, ktoré sa doslova valia akoby prúdami obrovských riek cez chrámy po celom svete, hlavne počas sv. omší, ktoré sa práve v nich dennodenne odohrávajú. V chráme, ak to niekto skutočne chce a tomu aj verí, môže nasávať milosti celou svojou bytosťou, v nich sa doslova kúpať, očisťovať, uzdravovať a odchádzať z chrámu úplne vynovený, vyčistený, uzdravený akoby z nejakej duchovnej univerzálnej liečiacej a uzdravujúcej čističky, veľkovýkrmne a opravovne

zároveň. Áno, správne ste to počuli – ak to človek chce a ak tomu skutočne zo srdca verí. Bez týchto predpokladov ostane rovnako zavretý, ako prišiel a odchádza nenaplnený, nevyčistený, zašpinený a zhrdzavený, chorý a rozbitý na kúsky, ako aj prišiel. Nadarmo potom hromží so slovami: „No načo do toho kostola chodím, načo? Veď sa tam so mnou nič nedeje, nemení ma to, nič mi to nedáva, nepomáha... Nebudem viac chodiť!“ A tak sa vlastnou vinou odsudzuje na úplne sebazničenie – veď skúste s motorom jazdiť celé roky bez priebežných opráv, výmeny oleja, priebežného prečistenia a generálnych prehliadok, a nadôvažok aj bez dopĺňania paliva. Garantuje vám každý automechanik, že veľmi rýchlo sa váš motor úplne zničí a znefunkční a budete mať veľké šťastie, ak vám nevypovie poslušnosť v plnej rýchlosti na diaľnici a tým nezabije nielen vás ale aj ostatných okolo. Chápete teda, ako je to veľmi dôležité – navštevovať tieto univerzálne opravovne našej duše pravidelne a zároveň aj úprimne s vierou? Pri našom aute tomu rozumieme, a pri duši? Koľko katastrôf sme už svojou znečistenou, unavenou nefunkčnou dušou spôsobili nielen sebe samým ale aj ostatným okolo? A stále sa nepoučíme, stále aj naďalej jazdíme po diaľniciach našich životov obrovskými rýchlosťami na dušiach, ktoré nevládzu z jednoduchého dôvodu – chýba im naša základná starostlivosť o ne. Preto Ťa prosím – ak ti záleží na tvojej duši, dopraj jej dostatok duchovného jedla a posily práve na miestach, ktoré týmito vyberanými duchovnými jedlami hýria, ktorými sa valí obrovský prúd tejto očisťujúcej, posilňujúcej a uzdravujúcej sily pre dušu – chrámy. Vstupuj do nich vždy s túžbou stretnúť sa osobne s Bohom a prijať od neho s vierou a otvoreným srdcom všetko, čo potrebuješ pre svoj dennodenný boj so svetom okolo nás